

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **A. W.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Masarykovo náměstí 193/20, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2018, č. j. 2180/DS/2018,
JID 188750/2018/KUUK/Zvo,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 28. 11. 2018, č. j. 2180/DS/2018, JID 188750/2018/KUUK/Zvo, a rozhodnutí Městského úřadu Lovosice, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 29. 12. 2017, č. evid. MULO 45056/2017, č. j. ODSH 3835/2017 ZK, se **pro vadu řízení zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasné podanou žalobou domáhal prostřednictvím svého právního zástupce zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2018, č. j. 2180/DS/2018, JID 188750/2018/KUUK/Zvo, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Lovosice, odbor dopravy a silničního hospodářství, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 29. 12. 2017, č. evid. MULO 45056/2017, č. j. ODSH 3835/2017 ZK, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 ve spojení s § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což byla žalobci dle § 125c odst. 5 písm. d) a § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. b) a c), § 46 a § 47 odst. 1 a 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců. Současně byla žalobci uložena povinnost dle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 12. 7. 2017 v 13:18 hodin na silnici č. II/246 v obci Radovesice (měření probíhalo u domu č. p. „X“) při řízení motorového vozidla Mercedes Benz, registrační značky „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h, jelikož mu byla silničním rychloměrem Ramer 10C naměřena rychlost 102 km/h, po odečtení tolerance rychloměru $\pm 3 \%$ tedy 98 km/h.
2. Současně žalobce navrhl, aby soud zrušil i výše uvedené prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

3. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný jeho námitku systémové podjatosti, kdy zaměstnanci žalovaného měli být finančně motivováni k vydávání zamítavých rozhodnutí o odvoláních, nepředal k vyřízení Ministerstvu dopravy v rozporu s § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ani o ní sám nerozhodl, nýbrž se k ní zamítavě vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Na podporu své námitky žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, sp. zn. 7 As 281/2016, ze dne 13. 2. 2015, č. j. 7 As 158/2014-30, a ze dne 11. 3. 2004, č. j. 7 A 192/2000-76. Žalobce odmítl, že by vznesená námitka systémové podjatosti měla obstrukční potenciál, když její závěry o souvislosti výše odměn zaměstnanců žalovaného s počtem vydaných zamítavých rozhodnutí o odvoláních, by bylo posléze možné uplatnit v dalších řízeních, kde by byla námitka systémové podjatosti vznesena. Samotné vyhodnocení podkladů k uvedené námitce podjatosti by nemělo trvat déle než 30 hodin. Podotkl, že finanční správa své zaměstnance k doměřování daní finančně motivuje. Uvedl, že vznesení předmětné námitky systémové podjatosti bylo o to víc opodstatněné, když doposud jiné správní orgány obdobné námitky odmítají s tvrzením, že namítaný systém odměňování u nich neexistuje. Uvedl, že žalovaný zůstal v odvolacím řízení téměř rok nečinný. Žalobce sdělil, že pokud žalovaný v namítané podjatosti shledal nějaké nedostatky, měl žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyzvat k jejich odstranění dle § 37 odst. 3 správního řádu. Dodal, že se však jednalo o námitku systémové podjatosti, která ze své podstaty nesměřuje proti konkrétním osobám, které by bylo nutné v námitce uvádět. Na podporu svého tvrzení žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2015, č. j. 7 As 158/2014-30. Žalobce konstatoval, že žalovaný se nikterak nevyjádřil k jím navrženému důkazu (srovnání odměn zaměstnanců žalovaného s rozhodovací praxí), v čemž žalobce spatřoval opomenutý důkaz. Žalobce sdělil, že žalovaný nebyl oprávněn posoudit námitku systémové podjatosti jako opožděnou, jelikož příslušné v tomto směru bylo Ministerstvo dopravy. Konstatoval, že úvaha o opožděnosti námitky systémové podjatosti je nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost, neboť z ní není zřejmé, z čeho a jak žalovaný dovodil konstatovanou opožděnost.

4. Žalobce uvedl, že ve správním řízení vznesl rovněž námitku podjatosti oprávněné úřední osoby, která nebyla žalovaným nikterak vyřízena, v čemž žalobce spatřoval podstatnou vadu řízení. Oprávněná úřední osoba poskytla policistovi, který byl vyslýchán jako svědek, správní spis, jelikož měl prokázat právní zájem na věci, přičemž žalobce v uvedeném jednání spatřoval nepřipustný vztah mezi policistou a oprávněnou úřední osobou.
5. Dále žalobce uvedl, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze rychloměru v zatáčce, k čemuž v odvolacím řízení navrhoval provést důkaz návodem k obsluze rychloměru, výsledkem policistů, rekonstrukcí, účastnickou výpovědí a zjištěním zakřivení předmětného úseku silnice odborníkem. Zároveň uvedl, že měřící vozidlo nebylo ustaveno rovnoběžně s vozovkou, k čemuž navrhoval provést důkaz výsledkem své dcery. Žalovaný se k výše navrhovaným důkazům nikterak nevyjádřil, v čemž žalobce spatřoval podstatnou procesní vadu opomenutých důkazů. Na podporu opodstatněnosti svých důkazních návrhů žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 8 As 42/2016-29.
6. Žalobce namítl, že žalovaný neprokázal a řádně neodůvodnil závěr o zavinění, že žalobce spáchal předmětný přestupek ve formě úmyslu přímého.
7. Dále namítal, že nemohl vědět, že projížděl obcí, pokud se o obec skutečně jednalo, jelikož v příslušných místech nebyla umístěna značka začátku obce. Dodal, že nemohl poznat, že se jedná o obec po sto metrech jízdy řádkou zástavbou umístěnou pouze po jedné straně silnice.
8. Uvedl, že žalovaný se nevypořádal s jeho důkazními návrhy, které měly dokázat, že v patřičných místech nebyla umístěna značka začátku obce. Žalovaný se neměl vypořádat ani s námitkou, že prvostupňové rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, protože správní orgán prvního stupně neodůvodnil svůj závěr, že se jednalo o obec.
9. Žalobce konstatoval, že žalovaný v rozporu s § 12 správního řádu nepostoupil jeho podnět na zrušení ověřovacího listu k rychloměru v přezkumném řízení příslušnému správnímu orgánu. Obdobně měl žalovaný pochybit, když nepostoupil příslušnému orgánu stížnost žalobce na policisty a ani tuto stížnost nijak nezohlednil ve svém rozhodnutí.
10. Závěrem žalobce uvedl, že nesouhlasí se zveřejněním rozhodnutí v jeho věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, aby v něm bylo uvedeno jeho jméno, příjmení nebo iniciály, rovněž tak jméno, příjmení, iniciály či sídlo zástupce žalobce, a to s odkazem na právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení. Rovněž uvedl, že § 39 odst. 3 písm. d) a e) směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, nemá oporu v zákonech, a v případě, že si to právní zástupci a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

advokáti nepřejí, neměla by být jejich jména, příjmení a sídla na webu Nejvyššího správního soudu zveřejňována v souvislosti s konkrétními kauzami.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost a dále především uvedl, že s námitkou systémové podjatosti se vypořádal v napadeném rozhodnutí, přičemž uvedený postup aprobovalo i Ministerstvo dopravy ve svém sdělení sp. zn. 230/2018-160-SPR/4. Podotkl, že smyslem podané námitky podjatosti je toliko zahrnout správní orgány a dosáhnout tak promlčením zániku odpovědnosti za přestupek. K namítanému nesprávnému změření rychlosti a neprovedeným důkazům žalovaný uvedl, že skutkový stav byl spolehlivě zjištěn, a to především na základě výstupu z rychloměru ve spojení s platným ověřovacím listem k použitému rychloměru, který je veřejnou listinou, které svědčí presumpce správnosti. Podotkl, že měření rychlosti bylo provedeno rychloměrem Ramer 10C, který v případě chybného měření zobrazí pouze oznámení o chybě a žádnou rychlost neměří.
12. K úmyslné formě zavinění žalovaný sdělil, že ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobce musel vědět, že překračuje nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Dodal, že forma zavinění v úmyslu přímém zpravidla automaticky neznamená, že by k ohrožení zájmu chráněného zákonem došlo samoučelně, ale zpravidla je překročení rychlosti prostředkem k dosažení jiného cíle (úspora času). Dále žalovaný označil za účelovou námitku, že žalobce nevěděl, že projížděl obcí, neboť toto nenamítal policejní hlídce na místě změření ani během správního řízení. Žalovaný dodal, že žalobci muselo být zřejmé, že projíždí obcí, neboť na místě překročení rychlosti byla souvislá zástavba domů po jedné straně silnice, která započala již 100 m před místem změření rychlosti. Žalovaný odmítl jako nedůvodné námitky o nepostoupení podnětů žalobce Českému metrologickému institutu a Policii České republiky. Konstatoval, že použitý rychloměr Ramer 10C měl platný ověřovací list, který je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost. Rychloměr byl tudíž schopen správně změřit rychlost vozidla. Dodal, že pokud měl žalobce pochybnosti o postupu policistů, měl podat stížnost u jejich nadřízených orgánů. Žalovaný zdůraznil, že žalobce ani jeho zmocněnec se nezúčastnili ústního jednání, kde se mohli vyjádřit k provedeným důkazům, případně navrhnout nové. Rovněž uvedl, že žalobce byl odborně způsobilý k řízení motorových vozidel, a tudíž mohl a měl vědět, že překračoval nejvyšší dovolenou rychlost.

Replika žalobce

13. V replice žalobce především zopakoval námitky o systémové podjatosti a podjatosti úřední osoby, která poskytla policistovi přístup do správního spisu pro údajně prokázaný právní zájem. Doplnil, že sdělení Ministerstva dopravy sp. zn. 230/2018-160-SPR/4, ač bylo podkladem rozhodnutí, nebylo obsahem správního spisu, nebo o tom nebyl žalobce žalovaným vyrozuměn, a tudíž se s ním nemohl seznámit a vyjádřit se k němu, čímž došlo k podstatné procesní vadě. Podotkl, že citované sdělení Ministerstva dopravy slouží ke sjednocování činnosti správních orgánů, nemá však vyšší právní sílu než zákon; o namítané podjatosti tudíž mělo být rozhodnuto usnesením před vydáním meritorního rozhodnutí. Dále žalobce zopakoval námitky týkající se měření rychlosti, k čemuž podotkl, že se mělo provést dokazování o zakřivení měřeného úseku a ustavení policejního vozu. Na podporu svého tvrzení žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 114/2015-38, ze dne 30. 5. 2017, č. j. 2 As 309/2015-46, a ze dne 24. 5.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2017, č. j. 3 As 93/2015-44. Jelikož žalovaný neprovedl žalobcem navrhované důkazy ke zjištění, zda nebyla rychlost měřena v zatáčce, dopustil se tím opomenutí důkazů a nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Doplnil, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný v jeho odůvodnění citoval závěry uvedené v prvostupňovém rozhodnutí, čímž nelze suplovat vlastní odůvodnění žalovaného, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 1 As 352/2016-36. Žalobce odmítl tvrzení o účelovosti námitky o měření rychlosti a dodal, že tvrzení o funkci rychloměru, která by zabránila špatnému změření rychlosti, je nepodložené a věcně nesprávné, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 1 As 26/2016-33, a navrhl provést důkaz vyjádřením Českého metrologického institutu. Žalobce zopakoval, že závěr žalovaného o přímém úmyslu žalobce je neodůvodněný a nepodložený, přičemž žalovaný zavinění přímé u žalobce toliko presumoval, aniž by prokázal, že žalobce chtěl svým jednáním ohrozit či porušit zákonem chráněný zájem na bezpečnosti provozu, k čemuž žalobce poukázal na nálezný Ústavního soudu ze dne 7. 1. 2010, sp. zn. III. ÚS 722/09. Taktéž odmítl, že by byl během správního řízení pasivní, když se bez omluvy neúčastnil ústního jednání, avšak v prvním stupni podal písemné vyjádření a následně odůvodněné odvolání.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
15. Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost dle § 76 odst. 2 s. ř. s.
16. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je důvodná.
17. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 18. 7. 2017 bylo správnímu orgánu prvního stupně Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, dopravním inspektorátem, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož součástí byl i úřední záznam ze dne 13. 7. 2017, oznámení (předání) přestupku (věci) ze dne 12. 7. 2017, výstup z rychloměru, ověřovací list rychloměru a evidenční karta řidiče žalobce. Z výše uvedených dokumentů vyplynulo, že žalobce se měl přestupku dopustit tím, že dne 12. 7. 2017 v 13:18 hodin na silnici č. II/246 v obci Radovesice (měření probíhalo u domu č. p. „X“) při řízení motorového vozidla Mercedes Benz, registrační značky „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h, jelikož mu byla silničním rychloměrem Ramer 10C naměřena rychlost 102 km/h, po odečtení tolerance rychloměru $\pm 3 \%$ tedy 98 km/h.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

18. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že správní orgán prvního stupně dne 7. 8. 2017 vytvořil kopii CD nosiče na žádost Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor vnitřní kontroly, a tuto poskytl jejímu příslušníkovi. Dne 7. 9. 2017 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání na den 2. 10. 2017, kterého se následně žalobce ani jeho zmocněnec nezúčastnili. Dne 24. 10. 2017 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno vyjádření žalobce. Následně byl žalobce předvolán k dalšímu ústnímu jednání konanému dne 27. 11. 2017, kterého se však žalobce ani jeho zmocněnec nezúčastnili. Následně bylo dne 29. 12. 2017 vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal zmocněnec žalobce blanketní odvolání, které po výzvě doplnil. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
19. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, z nichž vyplynulo, že: *„NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...“*
20. Ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, vyplynulo, že: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“*
21. Dle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.
22. Dle § 14 odst. 2 správního řádu úřední osoba není vyloučena podle odstavce 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku.
23. Dle § 14 odst. 3 správního řádu účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený").
24. Nejprve se soud zabíral vypořádáním námitek tzv. systémové podjatosti ze strany žalovaného, když žalobce v odvolání namítal, že všichni zaměstnanci žalovaného, včetně hejtmana, jsou podjatí, neboť jsou finančně motivováni při svém rozhodování k vydávání Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí, jimiž jsou ukládány správní tresty, přičemž žalovaný neprovedl žalobcem navrhané důkazy. Žalovaný se s uvedenou námitkou vypořádal na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí, přičemž nebyl povinen o dané námitce rozhodnout usnesením bezodkladně ve smyslu § 14 odst. 3 správního řádu, jelikož se nejednalo o námitku podjatosti konkrétní úřední osoby. K samotnému odůvodnění nevyhovění námitce systémové podjatosti osud podotýká, že v době rozhodování žalovaného byl již účinný § 14 odst. 2 správního řádu, který cílí právě na obdobné námitky systémové podjatosti, které souvisí s pracovněprávními vztahy zaměstnanců územních samosprávních celků. Z dikce dotčeného ustanovení je zřejmé, že zákonodárce výslovně stanovil, že pochybnosti o nepodjatosti úřední osoby dané jejím pracovněprávním vztahem k územnímu samosprávnému celku nemají za následek vyloučení takových úředních osob z prováděných úkonů řízení. Bylo tedy namíste, že žalovaný předmětné námitce nevyhověl, byť ke stejnému závěru dospěl na základě odlišných důvodů. K tomuto je nutno podotknout, že ačkoliv to žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně neuvedl, ze zamítavého vypořádání námitky o systémové podjatosti je rovněž implicitně patrné, proč nebyly provedeny žalobcem navrhané důkazy poměřováním odměn zaměstnanců s rozhodovací praxí žalovaného. Soud tudíž uvedené žalobní námitce nepřisvědčil.

25. Dále se soud zabýval námitkou podjatosti úřední osoby správního orgánu prvního stupně, jež žalobce spatřoval v tom, že úřední osoba umožnila policejnímu orgánu přístup do spisu ve věci přestupku žalobce, aniž by prokázala právní zájem. Nejprve soud podotýká, že uvedená námitka podjatosti byla vznesena v doplnění odvolání a směřovala proti úřední osobě, která vedla již skončené prvostupňové řízení. Nejednalo se tedy o námitku podjatosti úřední osoby, která v daném stádiu řízení (druhý stupeň) měla rozhodovat. Nebylo tudíž nutné, aby žalovaný o uvedené námitce rozhodl bezodkladně usnesením před vydáním napadeného rozhodnutí ve smyslu § 14 odst. 3 správního řádu. Nadto soud konstatuje, že zmocněnec žalobce nahlížel do správního spisu v řízení před správním orgánem prvního stupně dne 27. 9. 2017, přičemž k poskytnutí informací Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor vnitřní kontroly, došlo dne 7. 8. 2017. Žalobce tudíž mohl danou námitku podjatosti úřední osoby správního orgánu prvního stupně vznést již v prvostupňovém řízení. Žalovaný se k této námitce dostatečným způsobem vyjádřil na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde především uvedl: *„Obsah žádosti nevzbuzuje žádné pochybnosti o relevantnosti a deklarovaného právního zájmu, když součástí činnosti policie je bezesporu i prověřování postupu policistů v souvislosti s výkonem jejich pravomoci a zároveň se jedná o materiál samotnou policií vytvořený. Správní orgán neměl důvod žádost policie prověřovat a vyzývat policii k dalšímu prokazování právního zájmu.“* Soud se se zamítavým vypořádáním uvedené námitky podjatosti žalovaným ztotožnil, neboť v poskytnutí součinnosti orgánům policie za účelem vnitřní kontroly nelze spatřovat žádný důvod, který by zavdával pochybnosti o nepodjatosti úřední osoby, která policejnímu orgánu správní spis k nahlédnutí zpřístupnila a opatřila z něj kopie.
26. Soud také nepřisvědčil žalobní námitce týkající se nesprávného postupu žalovaného, který žalobce spatřoval v tom, že žalovaný dle § 12 správního řádu nepostoupil jeho podnět na zrušení ověřovacího listu k rychloměru v přezkumném řízení příslušnému správnímu orgánu. Obdobně měl žalovaný pochybit, když nepostoupil příslušnému orgánu stížnost žalobce na policisty.
27. Dle § 12 správního řádu dojde-li podání (§ 37) správnímu orgánu, který není věcně nebo místně příslušný, bezodkladně je usnesením postoupí příslušnému správnímu orgánu a současně o tom uvědomí toho, kdo podání učinil (dále jen "podatel"). Má-li správní orgán, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jemuž bylo podání postoupeno, za to, že není věcně nebo místně příslušný, může je usnesením postoupit dalšímu správnímu orgánu nebo vrátit jen se souhlasem svého nadřízeného správního orgánu. Usnesení vydaná podle tohoto ustanovení se pouze poznamenají do spisu.

28. Žalobce v daném případě požadoval zrušení ověřovacího listu k rychloměru a zároveň si stěžoval na zasahující policisty v doplnění k odvolání, které bylo adresováno žalovanému. Doplnění odvolání je podáním, k jehož vyřízení byl žalovaný věcně a místně příslušný. Nebyl tedy dán žádný důvod, aby žalovaný doplnění odvolání ve smyslu § 12 správního řádu dále postupoval jiným orgánům. Navíc formulace týkající zrušení ověřovacího listu v přezkumném řízení použitá žalobcem v odvolání by spíše napovídala tomu, že žalobce sám souběžně s odvoláním podal návrh na přezkum v tomto směru u příslušného orgánu. Soud tedy ani této žalobní námitce nepřisvědčil.
29. Dále se soud zabýval námitkou týkající se formy zavinění předmětného přestupku. Tuto námitku shledal jako důvodnou.
30. Dle § 15 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky je přestupek spáchán úmyslně, jestliže pachatel chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem (úmysl přímý). Dle § 15 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky je přestupek spáchán úmyslně, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn (úmysl nepřímý).
31. Dle § 15 odst. 3 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí (nedbalost vědomá). Dle § 15 odst. 3 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl (nedbalost nevědomá).
32. Ve výroku prvostupňovém rozhodnutí je forma zavinění žalobce stanovena jako přímý úmysl. Žalovaný napadeným rozhodnutím tuto formu zavinění potvrdil a v odůvodnění konstatoval: *„K námitce o úmyslné formě zavinění, která je dle odvolatele neprokázaná, neboť dle jeho tvrzení obviněný nevěděl, že naplňuje formální znaky přestupku, odvolací orgán uvádí, že ze spisového materiálu je naopak zřejmé, že pan Wurm musel vědět o tom, že překračuje nejvyšší dovolenou rychlost, a to výrazným způsobem. Uvedená forma zavinění (úmysl přímý) neznamená zpravidla automaticky, že by k ohrožení zájmu chráněného zákonem došlo samoúčelně, zpravidla je překročení rychlosti prostředkem dosažení jiného účelu (zpravidla úspora času při přepravě z místa na místo). V projednávaném případě se obviněný v průběhu řízení k motivu překročení rychlosti nijak nevyjádřil, a proto tento motiv nebyl a nemohl být stanoven.“* Úmysl přímý je vymezen v § 15 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky tak, že pachatel chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. V daném případě zákonem chráněným zájmem není povinnost dodržovat nejvyšší dovolenou rychlost, ale je jím bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Žalovaný však ve svém odůvodnění neuvedl, na základě jakého důkazu a úvahy dospěl k závěru, že žalobce chtěl svým jednáním úmyslně porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, tedy že prvořadým úmyslem žalobce a cílem jeho jednání bylo právě porušit nebo ohrozit bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Soud konstatuje, že z podkladů obsažených ve správním spise žádný takový závěr o přímém úmyslu žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

porušit či ohrozit bezpečnost provozu na pozemních komunikacích dovést nelze. Stěžejním důkazem v projednávané věci, kdy žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost, je výstup z rychloměru, na jehož základě lze nanejvýš dovést zavinění žalobce ve formě nedbalosti. Mohlo by jít o nedbalost nevědomou, kdy žalobce mohl a měl vědět vzhledem k tomu, že je držitelem řidičského oprávnění, že svým jednáním mohl porušit či ohrozit zájem chráněný zákonem (bezpečnost provozu na pozemních komunikacích). Případně by mohlo jít o nedbalost vědomou, pokud by žalobci bylo v rámci správního řízení prokázáno, že věděl, že projíždí obcí, a bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že rychlou jízdou v rozporu s předpisy neporuší nebo neohrozí bezpečnost silničního provozu. Ve výše uvedeném nedostatku odůvodnění shledal soud ze strany žalovaného vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jelikož skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu.

33. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení bez jednání zrušil. Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s. V něm bude dle § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětnou vadou řízení bylo stíženo i prvostupňové rozhodnutí, soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s.
34. S ohledem na skutečnost, že soud při přezkumu napadeného rozhodnutí shledal vadu řízení v zásadní otázce týkající se obsahu samotného výroku o vině, nezabýval se již dalšími věcnými námitkami žalobce, neboť by jejich posouzení bylo předčasné.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud na základě obsahu soudního spisu podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má proti žalovanému právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem, a to v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Náklady zastoupení advokátem jsou tvořeny odměnou 9 300 Kč za tři úkony právní služby po 3 100 Kč – převzetí a přípravu zastoupení, sepsí žaloby a sepsí repliky [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu] a paušální náhradou hotových výdajů ve výši 900 Kč, představující 300 Kč za každý z těchto úkonů (§ 13 odst. 4). Celkové náklady řízení tedy činí celkem 13 200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. května 2021

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)